

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/130/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123373250
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6123373250.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členiek senátu JUDr. Evy Mészárosovej a Mgr. Zity Leimbergerovej, v právnej veci žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., IČO: 50 496 166, Žilina, Tolstého č. 1201/20, zastúpený spoločnosťou: ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., IČO: 36 864 455, Žilina, Tolstého č. 1201/20, za ktorú koná JUDr. Igor Müller, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, Bratislava, Štefanovičova č. 4, o zaplatenie sumy 283,32 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 12. apríla 2024, č.k. 4 C 37/2023-73, v spojení s opravným uznesením zo dňa 21. novembra 2024, č.k. 4 C 37/2023-143, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 12. apríla 2024, č.k. 4 C 37/2023-73, v spojení s opravným uznesením zo dňa 21. novembra 2024, č.k. 4 C 37/2023-143, **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu **100 %**.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 12.4.2024, č.k. 4 C 37/2023-73, v spojení s opravným uznesením zo dňa 21.11.2024, č.k. 4 C 37/2023-143, (opravený výrok rozsudku), I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 283,32 € s 8,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 283,32 € od 4.5.2023 do zaplatenia, všetko do 15 dní po právoplatnosti rozsudku; II. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na upomínací súd (Okresný súd Banská Bystrica) domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 283,32 € s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne z uvedenej sumy odo dňa 4.5.2023 do zaplatenia. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 14.2.2023 došlo v Martine k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle, ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bola spoločnosť BS CHLAD s.r.o., IČO: 52 042 251, Čadca, Horelica č. 108 (ďalej len „poškodený“). K vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovaného. Poškodený nechal poškodené motorové vozidlo za účelom vykonania jeho opravy odvieť do autoservisu, na čo bezprostredne nadväzovalo uzavretie Zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. XXX/XXXX, zo dňa 13.3.2023, na základe ktorej prenajal poškodenému náhradné motorové vozidlo. Nájom náhradného vozidla trval odo dňa 13.3.2023 do dňa 21.3.2023, po dobu zotrvania poškodeného vozidla v autoservise, až do dokončenia opravy a doručenia krycieho listu poisťovňou, po ktorú nemohol poškodený s motorovým vozidlom nijakým spôsobom pre vznik škody na ňom disponovať. Po dobu trvania nájmu nemal poškodený k dispozícii iné motorové vozidlo a nájom náhradného motorového vozidla bol pre neho nevyhnutný. Po ukončení doby trvania nájmu náhradného vozidla, vystavil poškodenému faktúru č. XXXXXXXX, splatnú dňa 5.4.2023, na sumu 662,47 € bez DPH za 9 dní, teda za dobu užívania náhradného vozidla. Vo fakturovanej sume bol zahrnutý tiež jednorazový poplatok za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla. Fakturovaná suma predstavovala náklady na nájom náhradného vozidla,

za ktorých náhradu nesie zodpovednosť poistenec žalovaného. Poškodený odplatne postúpil svoju budúcu pohľadávku voči žalovanému titulom jeho nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla na neho. Započítaním pohľadávky poškodeného na zaplataenie odplaty za postúpenie pohľadávky s jeho pohľadávkou voči poškodenému vyplývajúcou z vyššie uvedenej faktúry v zmysle bodu 5. Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23.3.2023, vznikla voči žalovanému pohľadávka vo výške 662,47 € bez DPH. Žalovaný mu dňa 19.4.2023 poskytol poistné plnenie vo výške 379,15 €, pričom postupoval v rozpore so svojimi zákonnými povinnosťami a poistné plnenie krátil nedôvodne a na základe svojvoľných výpočtov. Vzhľadom k tomu, že žalovaný mu neposkytol poistné plnenie v rozsahu zodpovedajúcom jeho pohľadávke titulom náhrady škody vo forme účelne vynaložených nákladov na náhradné vozidlo používané poškodeným po dobu nemožnosti užívania poškodeného motorového vozidla v dôsledku škodovej udalosti zapríčinennej poistencom žalovaného, je aktívne vecne legitimovaný na podanie tohto návrhu na vydanie platobného rozkazu na zaplataenie dlžnej sumy predstavujúcej rozdiel medzi nákladmi na nájom náhradného vozidla vyplývajúcimi z vyššie uvedenej faktúry a poskytnutým poistným plnením zo strany žalovaného. Žalovaný sa dostal do omeškania s poskytnutím mu poistného plnenia ako postupníkovi v celosti, ktoré mu bol povinný poskytnúť najneskôr do dňa 3.5.2023 podľa § 11 ods. 7 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Žalovaný skončil šetrenie poistnej udalosti dňa 18.4.2023 podľa oznámenia o poskytnutí poistného plnenia.

1.2. Upomínací súd vydal vo veci dňa 15.8.2023, pod sp.zn. (správne č.k., poznámka odvolacieho súdu) 30 Up 1289/2023-16 platobný rozkaz, voči ktorému podal žalovaný včas odpor s vecným odôvodnením.

2. Vo veci nariadil súd prvej inštancie pojednávanie, vykonal dokazovanie prednesom povereného zástupcu žalovaného, oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými stranami, ako aj celým obsahom spisu a zistil nasledovný skutkový stav. Dňa 14.2.2023 došlo v Martine k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle, ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bola spoločnosť BS CHLAD s.r.o., IČO: 52 042 251, Čadca, Horelica č. 108. K vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovaného. Poškodený nechal poškodené motorové vozidlo za účelom vykonania jeho opravy odvieť do autoservisu, na čo bezprostredne nadväzovalo uzavretie Zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. XXX/XXXX, zo dňa 13.3.2023, na základe ktorej prenajal žalobca poškodenému náhradné motorové vozidlo; nájom náhradného vozidla trval odo dňa 13.3.2023 do dňa 21.3.2023. Z faktúry č. XXXXXXX, zo dňa 23.3.2023, splatnej dňa 5.4.2023, na sumu 794,96 € s DPH (662,47 € bez DPH), vystavenej servisom za opravu poškodeného motorového vozidla, vyplýva cena za dobu užívania náhradného vozidla za uvedené obdobie, t. j. 9 dní. Vo fakturovanej sume bol zahrnutý i jednorazový poplatok za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla v sume 30,- €. Fakturovaná suma predstavovala náklady na nájom náhradného vozidla, na ktorých náhradu nesie zodpovednosť poistenec žalovaného. Žalovaný listom zo dňa 18.4.2024 oznámil žalobcovi, že uvedeného dňa ukončil šetrenie poistnej udalosti a že poistné plnenie predstavuje sumu 379,15 €, pričom priznal plnenie len za 5 dní nájmu náhradného vozidla a nepriznal poplatok za pristavenie a prevzatie vozidla. Dňa 19.4.2023 žalovaný poskytol žalobcovi poistné plnenie za nájom náhradného motorového vozidla poškodeným vo výške 379,15 €. Poškodený dňa 23.3.2023 odplatne postúpil svoju budúcu pohľadávku voči žalovanému titulom jej nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla vo výške 662,47 € spolu s jej príslušenstvom a právami s ňou spojenými na žalobcu. Započítaním pohľadávky poškodeného na zaplataenie odplaty za postúpenie pohľadávky s pohľadávkou žalobcu voči poškodenej vyplývajúcou z faktúry č. XXXXXXX. v zmysle bodu 5. Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23.3.2023, vznikla voči žalovanému pohľadávka vo výške 283,32 €, ktorej postúpenie poškodený oznámil žalovanému.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 4 ods. 1, § 4 ods. 1 (správne ods. 2, poznámka odvolacieho súdu) písm. a/, b/, c/, d/, § 11 ods. 7, ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 524 ods. 1, § 526 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, dôvodiac dôvodnosťou žaloby. Uviedol, že podanou žalobou sa žalobca domáhal zaplataenia sumy 283,32 € s príslušenstvom titulom náhrady škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla poistenca žalovaného predstavujúcu nájomné za nájom náhradného vozidla poškodeného, ktorý nárok vyplývajúci z poistnej udalosti poškodený postúpil žalobcovi a uplatnená suma predstavuje rozdiel medzi nákladmi spojenými s prenájmom náhradného vozidla vo výške 662,47 € a plnením poskytnutým žalovaným vo výške 379,15 €. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaný na základe povinného zmluvného poistenia zodpovedá za škodu spôsobenú jej poistencom poškodenému, že protiprávnym konaním poistenca došlo k vzniku škody na motorovom vozidle poškodeného, že

vozidlo bolo opravované v servise a že poškodený si v dôsledku nemožnosti používať poškodené vozidlo prenajal náhradné vozidlo v období odo dňa 13.3.2023 do dňa 21.3.2023. Nebolo sporné ani to, že servis vystavil faktúru na sumu 662,47 € bez DPH za nájom prenajatého náhradného vozidla, ktorú nedoručoval poškodenému, ale žalovanému a že opravené vozidlo vydal reálne poškodenému dňa 21.3.2023. Spornou skutočnosťou ostala dĺžka doby nájmu vozidla, keď žalovaný uznal ako účelnú a opodstatnenú dobu 5 dní, teda od prevzatia vozidla na opravu do dňa vystavenia faktúry za opravu vozidla, pričom ďalšie dni nájmu náhradného vozidla až do skutočného, reálneho vydania opraveného vozidla poškodenému neuznal a za obdobie 4 dni poistné plnenie v sume 283,32 € krátil. Zo strany žalovaného bola v rámci prostriedkov procesnej obrany namietaná účelnosť a nevyhnutnosť vynaložených finančných prostriedkov za prenájom náhradného motorového vozidla za obdobie odo dňa 18.3. 2023 do dňa 21.3. 2023. Prvoinštančný súd poukázal na pojem škoda, ustanovenie § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka a pokiaľ ide o výšku náhrady škody, na rozhodnutie R 7/1992. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade bola nevyhnutná potreba žalobcu (právneho predchodcu) zadovážiť si náhradné motorové vozidlo po dobu, keď nemohol užívať svoje motorové vozidlo, nebola účastníkmi (správne stranami, poznámka odvolacieho súdu) spochybňovaná. Nárok uplatnený žalobcom voči žalovanému posúdil ako nárok vyplývajúci z práva poškodeného podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., v zmysle ktorého si poškodený môže uplatniť nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla, pričom nárok na žalobcu prešiel z poškodeného postúpením pohľadávky. Vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu mal za to, že táto je daná a bola preukázaná Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 23.3.2023. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky bola pohľadávka poškodeného voči žalovanému z titulu poistného plnenia, súčasťou ktorej uplatnenej pohľadávky, ktorá sa stala predmetom postúpenia, bol nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného motorového vozidla, a to v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou. Bolo nepochybné, že poškodený sa dostal do situácie, kedy si bol nútený prenajať náhradné motorové vozidlo za jeho poškodené vozidlo v dôsledku poistnej udalosti zavinennej poistencom žalovaného. Žalobca uniesol dôkazné bremeno a preukázal ujmu, ktorá spočívala v tom, že poškodený vynaložil náklady za požičanie motorového vozidla, k zapožičaniu ktorého bol poškodený donútený práve vzniknutou poistnou udalosťou, ktorú nespôsobil. Uplatňovaná náhrada nákladov za používanie náhradného motorového vozidla reparuje poškodeného stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti svoje motorové vozidlo používať. K námietke žalovaného, že po vystavení faktúry za opravu poškodeného vozidla servisom dňa 17.3.2023 odpadol dôvod na ďalší prenájom náhradného vozidla poškodenému dôvodil, že je nepochybné, že poškodený sa o vystavení faktúry za opravu vozidla nedozvedel dňa 17.3. 2023, nakoľko táto bola doručovaná výlučne žalovanému za účelom vystavenia krycieho listu, vozidlo nemal fyzicky vo svojej dispozícii a reálne ho mohol užívať až potom, ako mu bolo vozidlo servisom reálne vydané a s prenajímateľom (žalobcom) uzavrel dňa 23.3.2023 po vystavení faktúry o nájme náhradného vozidla zmluvu o postúpení pohľadávky. V zmysle ustálenej súdnej praxe za skutočnú škodu sa považujú tiež náklady za prenájom náhradného motorového vozidla. Jedná sa o výdavky, ktoré by poškodenému neboli vznikli, ak by mohol používať svoje motorové vozidlo, avšak v dôsledku škodovej udalosti bol z možnosti používať vlastné motorové vozidlo vylúčený. Skutočnosť, že žalovaný predmetnou faktúrou disponoval už dňa 17.3.2023 nič nemení na skutočnosti, že poškodený bol v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, pri ktorej došlo k poškodeniu jeho motorového vozidla, nútený používať náhradné vozidlo až do dňa 21.3.2023, kedy mu bolo servisom umožnené opravené vozidlo si reálne prevziať. Poškodený bol v právnom vzťahu so servisom, nie so žalovaným a dĺžku opravy, resp. dispozície s vozidlom, ktoré mal v reálnej držbe servis, nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť. Ak je žalovaný presvedčený o tom, že opravované vozidlo malo byť vydané poškodenému už dňa 17.3.2023 a že servis ho až do dňa 21.3.2023 zdržiaval neoprávnene, v dôsledku čoho sú náklady za nájom náhradného vozidla za obdobie nasledujúcich štyroch dní neúčelne vynaložené, musí si ich vymáhať priamo od servisu a nie v tejto časti bezdôvodne krátiť poistné plnenie poškodenému.

3.2. Priznanie úroku z omeškania odôvodnil prvoinštančný súd právne podľa ustanovení § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. Uviedol k začiatku plynutia omeškania žalovaného, že poisťovňa bola poškodeným priamo žalovaná, preto sa na priznanie úroku z omeškania vzťahujú ustanovenia, podľa ktorých sa poisťovňa dostáva do omeškania bezprostredne potom, ako si poškodený u nej uplatní svoj priamy nárok na náhradu škody s tým rozdielom, že na úrok z omeškania nemá nárok za obdobie troch mesiacov na šetrenie poistnej udalosti a 15 dní na výplatu, ak k výplate žiadanej náhrady skutočne došlo [nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.10.2021, sp.zn. (správne č.k., poznámka odvolacieho

súdu) III. ÚS 214/2020-29 a zo dňa 28.10.2021, sp.zn. III. ÚS 215/2020]. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 23.2.2022, sp.zn. 3 Obdo 27/2021, v odôvodnení rozhodnutia poukázal na vyššie citované nálezy ústavného súdu a konštatoval, že ak sudy pri výklade ustanovenia § 11 ods. 6 až ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení vychádzali výlučne z gramatického výkladu uvedených ustanovení, nezohľadnili účel prijatej právnej normy a výklad neuskutočnili eurokonformným spôsobom. Prijatým nesprávnym výkladom následne spôsobili, že žalobcoví odopreli časť uplatneného nároku (úrok z omeškania), a to s odôvodnením, ktoré nedalo logické a udržateľné odpovede na podstatné otázky výkladu predmetných ustanovení. Preto pokiaľ bol Ústavným súdom Slovenskej republiky označený ako ústavne nesúladný spôsob, akým všeobecné sudy dospeli k záveru o vzniku práva poškodeného na úrok z omeškania až po uplynutí lehoty na plnenie určenej súdom po právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške škody, je potrebné rovnaký záver prijať aj v tejto veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky dal do pozornosti aj predchádzajúce rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave v obdobných veciach, konkrétne rozsudky zo dňa 21.5.2020, sp.zn. 1 Cob 100/2019; zo dňa 29.9.2020, sp.zn. 2 Cob 200/2019 a zo dňa 27.4.2017, sp.zn. 1 Cob 109/2016, v ktorých bol prijatý záver, že povinnosť poisťovateľa platiť úroky z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení sa vzťahuje výlučne na nesplnenie nepeňažnej povinnosti upravenej v ustanovení § 11 ods. 6 uvedeného zákona, avšak nezabavuje poisťovateľa povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenia podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to aj v prípade, ak poisťovateľ splnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 zákona o povinnom zmluvnom poistení včas. Dal do pozornosti aj rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 1 Cob 1/2022. Náhrada škody, ktorú mal žalovaný vyplatiť, je peňažným plnením a z dôvodu, že sa dostal s jeho plnením do omeškania, žalobca si uplatnil príslušenstvo žalovanej pohľadávky nasledujúcim dňom po uplynutí 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie, teda dňom 4.5.2023. Od tohto dátumu zaviazal žalovaného na zaplatenie príslušenstva priznanej žalovanej pohľadávky, nakoľko dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

3.3. O nároku na náhradu trov konania rozhodol právne podľa ustanovení § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % voči žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, d/, h/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Namietol aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu s poukazom na body 11. a 15. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Má za to, že záväzok poškodeného voči žalobcovi vyplývajúci z danej faktúry za nájom náhradného vozidla zanikol na základe vzájomného započítania pohľadávok, a preto nerozumie tomu, aký spôsobom mohla podľa názoru prvoinštančného súdu na základe vzájomného započítania vzniknúť žalobcovi voči nemu pohľadávka vo výške 283,32 €. Takáto argumentácia súdu prvej inštancie je navyše podľa jeho názoru v rozpore so samotnou podstatou právneho inštitútu započítania, ktorý predstavuje jednu z foriem, resp. jeden zo spôsobov zániku záväzkov. Dal do pozornosti samotný inštitút „započítania“, ktorý je upravený v ustanoveniach § 580 a § 581 Občianskeho zákonníka, ktoré sa z hľadiska systematického členenia noriem Občianskeho zákonníka nachádzajú v šiestom oddieli s názvom „Zánik záväzkov“. Inštitút započítania je teda napríklad popri „splnení dlhu“, ktoré je upravené v ustanoveniach § 559 až § 569 Občianskeho zákonníka jeden zo spôsobov, resp. jedna z foriem zániku záväzkov. Podľa neho však spôsob zániku záväzku „započítaním“ nemožno stotožňovať so spôsobom zániku záväzku „splnením“ a samotnú dohodu o započítaní obsiahnutú v bode 5. zmluvy o postúpení pohľadávky nemožno považovať za dohodu o spôsobe úhrady faktúry za nájom č. XXXXXXXX, zo dňa 23.3.2023 poškodeným, či za dohodu o spôsobe úhrady odplaty za postúpenie pohľadávky žalobcom, ale možno ju považovať len za dohodu o zániku záväzku na zaplatenie uvedenej faktúry a zániku záväzku na úhradu za postúpenie pohľadávky iným spôsobom ako splnením (obdobný názor zaujal v skutkovo odlišnej veci napríklad aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí zo dňa 23.8.2023, sp.zn. 4 Obdo 30/2022). V opačnom prípade, ak by akceptoval, že započítanie vzájomných pohľadávok = zaplatenie dlhu, tak samotný inštitút „započítania“ by sa stal nadbytočným, resp. obsolentným a stal by sa tak v zásade aj nerozlíšiteľným od zániku záväzku „splnením“ podľa ustanovenia § 559 a nasl. Občianskeho zákonníka. Nakoľko záväzok poškodeného voči žalobcovi vyplývajúci z vyššie uvedenej faktúry mal zaniknúť na základe započítania, t. j. iným spôsobom ako splnením, resp. reálnym

poskytnutím finančných prostriedkov zo strany poškodeného, tak má za to, že na strane poškodeného už neexistuje ani žiadna škoda v podobe nákladov vynaložených na prenájom náhradného vozidla. Na podporu svojej argumentácie týkajúcej sa toho, že vzájomným započítaním malo dôjsť k zániku záväzku poškodeného voči žalobcovi vyplývajúceho z faktúry za nájom č. XXXXXXXX, zo dňa 23.3.2023, že teda týmto vzájomným započítaním nemohla v žiadnom prípade vzniknúť žalobcovi voči nemu pohľadávka vo výške 283,32 €, ako to konštatuje súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, poukázal na argumentáciu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovenú v rozhodnutí zo dňa 19.8.2023, sp.zn. 5 M Obdo 5/2012. Nakoľko záväzok poškodeného na úhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla vyplývajúci z uvedenej faktúry mal zaniknúť na základe vzájomného započítania v zmysle bodu 5. zmluvy o postúpení, tak podľa jeho názoru z logiky veci samej nemohlo dôjsť ani k postúpeniu jeho zákonnej pohľadávky na úhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla voči nemu, pretože v dôsledku zániku záväzku poškodeného vyplývajúceho z citovanej faktúry nemožno už hovoriť ani o existencii žiadnej ujmy na strane poškodeného v súvislosti s nákladmi za prenájom náhradného vozidla. Na základe uvedeného potom nesúhlasí s argumentáciou žalobcu uvedenou v jeho žalobe, v zmysle ktorej v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky malo dôjsť k úhrade faktúry a aj k vzniku škody a považuje za prekonanú aj judikatúru krajských súdov, na ktorú žalobca poukázal v žalobe. V súvislosti s už uvedeným rozlišovaním medzi spôsobom zániku záväzkov „započítaním“ a spôsobom zániku záväzkov „splnením“ dal do pozornosti aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 8.12.2021, sp.zn. (správne č.k., poznámka odvolacieho súdu) 28 Cdo 2829/2021-470 a odbornú literatúru. Ak teda medzi poškodeným a žalobcom došlo k platnému započítaniu a tým pádom aj k zániku záväzku poškodeného uhradiť žalobcovi faktúru za nájom č. XXXXXXXX, zo dňa 23.3.2023, tak nemôže byť ani daná jeho povinnosť nahradiť poškodenému v zmysle ustanovení § 4 ods. 2 písm. b/ a § 15 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení náklady za prenájom náhradného vozidla a má z tohto dôvodu za to, že predmetom zmluvy o postúpení tak bolo nemožné plnenie v zmysle ustanovenia § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Dodal, že možno taktiež uvažovať aj nad tým, že ani samotné pohľadávky neboli v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka spôsobilé na započítanie s odkazom na ustanovenie § 580 Občianskeho zákonníka. Pohľadávka žalobcu na úhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla vyplývajúca z citovanej faktúry za nájom v čase, kedy medzi žalobcom a poškodeným malo dôjsť k vykonaniu započítacieho úkonu ešte nebola splatná, keďže nadobudla splatnosť až dňa 5.4.2023. Právnym dôvodom vzniku tejto pohľadávky bola samotná zmluva o postúpení, pričom táto zmluva žiadnym spôsobom neupravuje dobu splatnosti tejto pohľadávky poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky (resp. neupravuje, kedy má byť táto pohľadávka splatná), ani dobu splatnosti tejto pohľadávky podľa jeho názoru neupravuje žiadny osobitný predpis s poukazom na ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka. Z podstaty veci vyplýva, že aj v prípade ak by poškodený už v deň uzatvorenia zmluvy o postúpení žalobcu výslovne vyzval na úhradu jeho pohľadávky na odplatu za postúpenie, tak táto pohľadávka poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky mohla byť splatná najskôr nasledujúceho dňa, t. j. 24.3.2023. V súvislosti s vyššie uvedeným podoporne odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 19.4.2017, sp.zn. 20 Cdo 429/2017. Je toho názoru, že pohľadávka žalobcu na úhradu uvedenej faktúry a pohľadávka poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky v čase vykonania započítacieho právneho úkonu vo forme dohody neboli spôsobilé na započítanie, nakoľko neboli splatné a tak nemohlo dôjsť ani k platnému započítaniu týchto pohľadávok. Pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností ešte dodal, že samotná skutočnosť, že z hľadiska korektnosti plnil čiastočne voči žalobcovi ako subjektu, ktorý v mene poškodeného daný nárok uplatnil, ešte samo o sebe predsa neznamena, že by bol býval týmto čiastočným plnením akýmkoľvek spôsobom uznal aj aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu v tomto konaní. K posúdeniu účelnosti a nevyhnutnosti nákladov na prenájom náhradného vozidla po oprave má za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil aj v tom smere, že v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 14.2.2023 mali byť aj náklady na prenájom náhradného vozidla, ktoré mali poškodenému vzniknúť po tom, čo bola oprava poškodeného vozidla už zavŕšená. Tento záver prvoinštančného súdu považuje za nesprávny a zotrval na svojej doterajšej argumentácii, že nájom náhradného vozidla bol účelný a nevyhnutný iba v období odo dňa 13.3.2023 do dňa 17.3.2023, kedy mu bola podľa faktúry za opravu vozidla č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 17.3.2023, zavŕšená oprava poškodeného vozidla. Vozidlo sa po zavŕšení jeho opravy dňa 17.3.2023 nachádzalo v servise nie preto, že bolo opravované, ale podľa jeho názoru bolo bez akéhokoľvek právneho dôvodu servisom zadržované až do ukončenia likvidácie poistnej udalosti poisťovňou. Faktúra za opravu poškodeného vozidla bola splatná až dňa 31.3.2023. Súd prvej inštancie v bode 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku správne konštatoval, že poškodený je v právnom vzťahu so servisom, nie s ním, takže pri oprave poškodeného vozidla ide o záväzkový vzťah medzi

autoservisom a poškodeným, pričom autoservis je tak v zmysle faktúry za opravu poškodeného vozidla oprávnený sa domáhať úhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla len voči poškodenému, nie aj voči poisťovni. Uvedené potvrdzuje i fakt, že faktúra za opravu poškodeného vozidla bola vystavená na poškodeného, nie na neho s poukazom na ustanovenie § 15 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Nesúhlasil ani s argumentáciou prvoinštančného súdu uvedenou v bode 16. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Na jeho ťarchu nemôžu ísť tie náklady za prenájom náhradného vozidla, kedy bolo opravené vozidlo bez akéhokoľvek právneho dôvodu po oprave servisom zadržované, pričom termín vyzdvihnutia vozidla z opravy je na vzájomnej dohode poškodeného a autoservisu, medzi ktorými vznikol záväzkový vzťah z titulu opravy poškodeného vozidla. Ani prípadné zmluvné dojednanie medzi ním ako poisťovňou a autoservisom dojednané v rámci zmluvy o spolupráci, ktoré by podmieňovalo vydanie opraveného vozidla doručením krycieho listu z jeho strany, by podľa platnej a účinnej právnej úpravy nemohlo byť platne dojednané bez účasti poškodeného ako majiteľa daného vozidla, pretože by išlo o ustanovenie, ktoré by zakladalo záväzky v neprospech poškodeného ako tretej strany, ktorá nie je účastníkom takejto zmluvy. Argumentáciu žalobcu týkajúcu sa bežnej obchodnej praxe v súvislosti s vydaním opraveného vozidla až po doručení krycieho listu poisťovňou príslušnému autoservisu nemožno považovať za relevantný a účinný prostriedok procesného útoku tiež preto, že v danom prípade sa jedná o občianskoprávny vzťah, pričom na obchodné zvyklosti (resp. bežnú obchodnú prax) je v zmysle ustanovenia § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka možné prihliadať len v obchodnoprávných vzťahoch. Rovnako z povahy samotnej veci je vylúčené, aby za účelne a nevyhnutne vynaložené náklady na prenájom náhradného vozidla boli považované náklady, kedy poisťovňa v súlade s jej zákonnými povinnosťami vyplývajúcimi jej z ustanovenia § 11 ods. 6, ods. 7 zákona o povinnom zmluvnom poistení, po zavŕšení opravy poškodeného vozidla prešetruje opodstatnenosť nároku na náhradu škody (ktorý spočíva v oprave poškodeného vozidla) a rozsah povinnosti poisťovne poskytnúť poisťné plnenie. Ďalej namietal porušenie práva na spravodlivý súdny proces, resp. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keďže zo zápisnice o pojednávaní konaného dňa 12.4.2024, ktorého sa osobne zúčastnil, nevyplýva, že by mu súd prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 182 C.s.p. udelil právo záverečnej reči a ani riadne (resp. vôbec) neodôvodnil, prečo podľa jeho názoru mal byť nájom náhradného vozidla poškodeným dôvodný aj po zavŕšení opravy poškodeného vozidla v období odo dňa 18.3.2023 do dňa 21.3.2023. Argumentácia súdu prvej inštancie uvedená v bode 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že faktúra za opravu vozidla mu bola doručovaná za účelom vystavenia krycieho listu a vozidlo mohol reálne užívať až potom, ako mu bolo reálne vydané, podľa jeho názoru sama osebe v žiadnom prípade neobstojí. Prvoinštančný súd sa v tejto súvislosti napríklad vôbec nevysporiadal s tým, či bol autoservis vôbec oprávnený zadržiavať vozidlo po zavŕšení jeho opravy, resp. či existoval nejaký právny dôvod na zadržiavanie vozidla po jeho oprave. Z napadnutého rozsudku okrem strohého konštatovania, že faktúra za opravu bola doručovaná žalovanému a poškodený mohol užívať jeho vozidlo až po jeho vydaní zo servisu, sa v zásade žiadnym spôsobom nedozvedel, prečo by tieto skutočnosti mali odôvodňovať, že nájom náhradného vozidla mal byť odôvodnený aj po zavŕšení opravy vozidla v období odo dňa 18.3.2023 do dňa 21.3.2023. Ani odkaz na zásadu náhrady skutočnej škody (bod 14. odôvodnenia napadnutého rozsudku) nemôže obstať, nakoľko ako už uviedol, v prípade ak medzi poškodeným a žalobcom došlo k platnému započítaniu, tak záväzok poškodeného na úhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla zanikol, preto už nemožno v žiadnom prípade hovoriť o tom, že by na jeho strane existovala akákoľvek škoda v podobe nákladov na prenájom náhradného vozidla. Pokiaľ k platnému započítaniu z dôvodu nespôsobilosti týchto pohľadávok na započítanie ani vôbec nedošlo, tak v konaní nebola preukázaná reálna úhrada faktúry za nájom č. XXXXXXXX, zo dňa 23.3.2023 zo strany poškodeného. Vytkol súdu prvej inštancie, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevysporiadal s niektorou jeho argumentáciou uvedenou v jeho podaniach, či v rámci ústneho prednesu na pojednávaní konaného dňa 12.4.2024. Považuje napadnutý rozsudok za neúplný, nepresvedčivý, vykazujúci znaky svojvôle a arbitrárnosti, nespĺňajúci požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplývajúce z ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Má navyše za to, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, na základe čoho možno tvrdiť, že konanie má aj inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť; žiadal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný v odvolaní neuviedol nijaké relevantné skutočnosti, ani nepredložil dôkazy, ktoré by viedli k spochybneniu správnosti skutkových zistení a právnych záverov súdu prvej stupňa (správne prvej inštancie, poznámka odvolacieho súdu). Odvolanie je len prejavom nesúhlasu žalovaného s rozsudkom, postoj žalovaného však nemá vecné ani právne opodstatnenie. Napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne, pričom súd prvej inštancie sa dôsledne vysporiadal s predmetom konania a plne sa stotožnil s jeho názorom obsiahnutým v odôvodnení rozhodnutia. Žalovaným prezentované odvolacie dôvody považuje za neopodstatnené a zavádzajúce, súd prvej inštancie sa podľa jeho názoru podrobne vysporiadal so všetkými spornými skutočnosťami v tomto konaní a odôvodnenie rozsudku plne zodpovedá všetkým požadovaným náležitostiam v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p. Nespokojnosť odvolateľa s hodnotením priebehu a výsledku konania a s právnym posúdením súdu prvej inštancie v rámci rozhodnutia o peňažnom nároku, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia, netvorí opodstatnený dôvod odvolania. Prvoinštančný súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočne zaoberal spornými skutočnosťami, argumentáciou a dôkazmi strán, pričom jednotlivé dôkazy a námietky strán sporu vyhodnotil podľa svojej úvahy. Zároveň sa vysporiadal so skutkovými a právnymi okolnosťami ním uplatneného nároku. Skutočnosť, že súd prvej inštancie nevyhodnotil dôkazy podľa predstáv žalovaného, nezakladá automaticky záver o nesprávnosti týchto skutkových zistení. K odvolacej námietke žalovaného o aktívnej vecnej legitímácii a započítaní pohľadávok dôvodil, že ju považuje za čisto účelovú a zavádzajúcu s odkazom na skutočnosti a argumentáciu uvedenú v návrhu na vydanie platobného rozkazu, pričom právne otázky aktívnej vecnej legitímácie i inštitútu započítania pohľadávok už boli v rámci rozhodovacej praxe súdov vyriešené a ustálené. Žalovaným namietané skutočnosti sú bez významu pre posúdenie ním uplatneného nároku, ba práve naopak, úvahy žalovaného považuje za absurdné a nelogické, keďže v zmysle jeho tvrdení by nemala existovať nijaká škoda na strane poškodeného ani v prípade, ak by k úhrade faktúry za prenájom náhradného vozidla došlo priamo jej zaplatením. Procesná obrana žalovaného je zároveň v rozpore s jeho postupom šetrenia poistnej udalosti, keďže sám žalovaný, tak ako je uvedené v žalobe, postúpenú pohľadávku mu čiastočne splnil a až následne v priebehu konania spochybnil jeho aktívnu legitímáciu a nedôvodnosť započítania pohľadávok. Má za to, že v danom prípade boli naplnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu s poukazom na ustanovenia § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 4 ods. 1, ods. 2 a § 15 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Poškodenému v dôsledku nutnej potreby prenajať si náhradné vozidlo vznikol voči nemu ako prenajímateľovi záväzok preukazovaný vystavenou faktúrou, ktorý záväzok vysporiadal poškodený spôsobom nahrádzajúcim platenie - započítaním vzájomných pohľadávok s prenajímateľom, so súčasným postúpením práva poškodeného nájomcu uplatňovať si nárok z titulu nákladov na prenájom vozidla priamo prenajímateľom voči poisťovni. Tzn. že účastníci zmluvy o prenájme vozidla sa dohodli, že nájomca svoj záväzok zaplatiť nájomné a prenajímateľ svoj záväzok zaplatiť cenu za postúpenú budúcu pohľadávku vysporiadajú započítaním, aby sa tak predišlo dvojitému plneniu s negatívnym dopadom na postavenie poškodeného, ktorý by musel najskôr zaplatiť nájomné a následne po zinkasovaní ceny za postúpenie pohľadávky túto postúpiť prenajímateľovi ako postupníkovi. Takýto postup je súladný s ustálenou rozhodovacou praxou súdov, pričom v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky k úhrade nájomného došlo započítaním. K otázke vzniku jeho práva dal do pozornosti obsah zmluvy o postúpení pohľadávky, kde si zmluvné strany dohodli započítanie ich vzájomných nárokov na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo momentom podpisu zmluvy o postúpení pohľadávky, čím bol preukázaný samotný vznik jeho práva v podobe skutočnej škody zodpovedajúcej majetkovej ujme, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného v nadväznosti na citované dojednanie bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky. K tvrdeniam žalovaného v odvolaní ohľadom účelnosti nákladov na prenájom náhradného vozidla konštatoval, že sa plne stotožnil s vyslovenými závermi súdu prvej inštancie, v zmysle ktorých súd prvej inštancie považoval náklady na nájom náhradného vozidla za vynaložené nutne a účelne, nakoľko boli vynaložené počas vykonávania opravy poškodeného vozidla. Uvedené závery sú v súlade s charakterom, účelom a povahou povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. V prejednávanom spore je určujúca skutočnosť, že sa poškodený dostal do situácie, keď bol nútený si prenajať náhradné motorové vozidlo za poškodené vozidlo v dôsledku poistnej udalosti zavinennej klientom žalovaného a tak tento stav nebol výsledkom jeho dobrovoľného rozhodnutia a slobodného vôľového konania, ale bol v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou a vzniknutou škodou. Poškodený prenájomom náhradného motorového vozidla len riešil dôsledky zapríčinené poistnou udalosťou a odstraňoval nepriaznivý stav. V súvislosti s dĺžkou trvania nájmu a jej dôvodnosti v celom rozsahu poukázal na svoju argumentáciu pred súdom prvej inštancie a odôvodnenie napadnutého

rozhodnutia. Má za to, že nie je dôvodné skúmať účelnosť a nevyhnutnosť užívania náhradného vozidla nad rámec účelu náhradného vozidla definovaného nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky. Zotrvanie motorového vozidla poškodeného v autoservise je priamym a bezprostredným následkom konania poistenca žalovaného, poškodený nemá žiaden dosah na trvanie opravy motorového vozidla, či na doručenie krycieho listu zo strany poisťovne. Užívanie opraveného motorového vozidla mu umožňuje autorizovaný autoservis, ktorý je zmluvným partnerom poisťovne (žalovaného), až keď sú mu nahradené náklady spojené s vykonanou opravou motorového vozidla, na ktorých úhradu je zaviazaná poisťovňa. Ak autoservis vydá opravené vozidlo po úhrade nákladov na opravu motorového vozidla, resp. doručení krycieho listu zo strany poisťovne a žalobca preukáže súdu, kedy poškodený odovzdal poškodené vozidlo autoservisu a kedy mu bolo opravené motorové vozidlo vrátené, ide o unesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu na preukázanie účelu náhradného vozidla, a teda nároku na náhradu nákladov spojených s jeho prenájmom. Postup autoservisu, ktorý je zmluvným partnerom poisťovne, pri vykonávaní opravy motorového vozidla a jeho vracaní poškodenému nemožno nijako pričítať poškodenému, ktorý bol objektívne po celú dobu zotrvania jeho motorového vozidla v autoservise vylúčený z užívania svojho motorového vozidla, a to v dôsledku primárnej príčiny, ktorou je vznik škody na jeho motorovom vozidle porušením povinností poistenca poisťovne. Náhrada nákladov spojených s opravou poškodeného vozidla, resp. vystavenie krycieho listu, je povinnosťou poisťovne. Autoservis je zodpovedný za riadne a včasné plnenie svojmu zmluvnému partnerovi, ktorým je poisťovňa. Zodpovednostný vzťah medzi autoservisom a poisťovňou vzniká v dôsledku vzniku nákladov, ktoré poisťovňa musela znášať pre porušenie jeho povinností. Táto zodpovednosť však nevylučuje vecnú súvislosť medzi pôsobením prvej príčiny, a to škodovej udalosti, so vznikom škodového následku, ktorým je vznik nákladov na prenájom náhradného vozidla pre nemožnosť užívania vlastného poškodeného vozidla poškodeným, ktoré sa za účelom vykonania jeho opravy nachádza v autoservise. Ide tak o škodu, ktorá je adekvátnym dôsledkom protiprávneho konania, a to podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností. Čakanie na krycí list tak spadá do sledu udalostí spojených so škodovou udalosťou, ktoré vymedzujú obdobie nároku poškodeného na náhradu nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla po dobu vykonávania opravy jeho motorového vozidla. Argumentáciu žalovaného a jeho procesnú obranu v tomto smere možno v súčasnosti považovať za prekonanú s poukazom na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky, i aktuálne rozhodnutia všeobecných súdov, už v konaní označené rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave a Krajského súdu v Žiline, ktorý v rozhodnutí zo dňa 26.3.2024 sp.zn. 9 Co 107/2023 uviedol, že nesúhlasí s obranou žalovaného o neoprávnenom zadržovaní veci autoservisom vo vzťahu k ešte nesplatenj pohľadávke. Záverom uviedol, že svoj nárok uplatnený v tomto konaní považuje za plne dôvodný. Rozhodnutie prvoinštančného súdu je plne v súlade s vykonaným dokazovaním a právne posúdenie zodpovedá povahe vynaloženia nákladov z hľadiska účelnosti, dôvodnosti a bezprostrednej súvislosti so škodovou udalosťou. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť; žiadal trovy odvolacieho konania.

6. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu uviedol, že hoci sa žalobca vo svojich podaniach odvoláva na zásadu náhrady skutočnej škody v súvislosti s prenájmom náhradného vozidla poškodeným, tak listinné dôkazy doložené žalobcom žiadnym spôsobom nenasvedčujú tomu, že poškodenému v súvislosti s prenájmom náhradného vozidla vznikla akákoľvek skutočná škoda. Žalobca v bode 14. repliky v zásade tvrdí, že za skutočnú škodu nemožno považovať aritmetický priemer či individuálne výpočty zamestnanca či likvidátora žalovaného ako akúsi „fiktívnu hodnotu“, ale na strane druhej k vzniku skutočnej škody, resp. k vzniku ujmy v majetkovej sfére poškodeného dochádza na základe právneho konštruktú, resp. právnej fikcie v podobe vzájomného započítania pohľadávok podľa bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23.3.2023. Zopakoval tvrdenie uvedené v odvolaní, že pri vzájomnom započítaní pohľadávok nedochádza k žiadnemu skutočnému (reálnemu) plneniu, ale dochádza iba k zániku vzájomne započítavaných pohľadávok a im zodpovedajúcim záväzkom (vrátane zániku záväzku poškodeného vyplývajúceho mu voči žalobcovi z titulu faktúry za prenájom náhradného vozidla č. XXXXXXX, zo dňa 23.3.2023). Znova uviedol, že na to, aby poškodenému voči nemu ako poisťovateľovi vôbec vznikol zákonný nárok na náhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla je nevyhnutné, aby zo strany poškodeného došlo k skutočnému (reálnemu) vynaloženiu nákladov v súvislosti s prenájmom náhradného vozidla, t. j. je nevyhnutné preukázať ujmu v majetkovej sfére poškodeného v súvislosti s prenájmom náhradného vozidla a bližšie poukázal na zákonné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Za úplne irelevantné a absurdné považuje tvrdenie žalobcu uvedené v bode 12. jeho vyjadrenia s poukazom

na to, že v súlade so zásadou náhrady skutočnej škody len samotný vznik dlhu poškodeného v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla nie je ujmom, už nastala v jeho majetkovej sfére. Dokedy poškodený faktúru za prenájom náhradného vozidla prenajímateľovi neuhradí, tak prenájom náhradného vozidla na žiadny negatívny dopad. Žalobca podľa jeho názoru na základe zmluvy o postúpení pohľadávky účelovo vytvára pohľadávku poškodeného na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne v rámci tohto právneho úkonu aj na základe dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok započítava proti jeho pohľadávke na úhradu faktúry za prenájom náhradného vozidla voči poškodenému a v tejto súvislosti ďalej aj tvrdí, že na základe tejto právnej fikcie (započítania), pri ktorej k žiadnemu skutočnému plneniu, a teda ani k vzniku skutočnej škody na strane poškodeného nedochádza, je aktívne legitimovaným na uplatňovanie daného nároku. Javí sa mu takéto správanie žalobcu za rozporné s dobrými mravmi. Dodal, že nesúhlasí ani s tvrdeniami žalobcu, že spôsob akým žalobca zakladá v sporoch vedených na rovnakom alebo obdobnom skutkovom základe svoju aktívnu vecnú legitímáciu, je súladný s ustálenou rozhodovacou praxou súdov. Ako už uviedol v odvolaní, judikatúru krajských súdov, na ktorú žalobca poukázal v žalobe a ktorá prakticky spôsob zániku záväzkov započítaním stotožňuje so spôsobom zániku záväzkov splnením, považuje za nesprávnu a irelevantnú. Podľa neho dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok nemožno nikdy chápať ako podstatnú súčasť iného právneho úkonu, predstavujúcu akýsi iný spôsob splnenia (akéhokoľvek) peňažného dlhu, resp. predstavujúcu nejaký iný spôsob úhrady peňažného dlhu. Za bezpredmetnú a irelevantnú považuje i argumentáciu žalobcu uvedenú v jeho replike, podľa ktorej mal on (žalovaný) čiastočným plnením uznať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, pretože je bez akejkolvek právnej relevancie. Aktívna vecná legitímácia je objektívna kategória vyplývajúca z hmotného práva a skutočnosť, že dobrovoľne z titulu existencie jeho záväzku voči škodcovi (ako jeho klientovi) vyplývajúceho mu z príslušnej zmluvy o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla plnil na základe žiadosti poškodeného uvedenej v Oznámení o postúpení pohľadávky zo dňa 23.3.2023 na účet žalobcu, je z hľadiska či je alebo nie je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu úplne bezvýznamná a irelevantná. Nie je ani úlohou jeho odborných pracovníkov, ktorí vykonávajú likvidáciu poistných udalostí, skúmať dokumentáciu, ktorá im je predložená za účelom likvidácie poistných udalostí z toho hľadiska, či je žalobca v zmysle hmotného práva oprávnený uplatňovať daný nárok v prípadnom súdnom konaní. Zotrvával na odvolacom návrhu.

7. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

8. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24. septembra 2025; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a právny zástupca žalobcu upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p. a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

9. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

10. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktorú by musel odvolací súd prihliadať.

11. K odvolacej námietke žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu odvolací súd dôvodí, že žalobca žalovanú pohľadávku nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.3.2023, ktorú uzavrel s poškodeným - spoločnosťou BS

CHLAD s. r. o., IČO: 52 042 251, Čadca, Horelica č. 108 (č.l. 11 spisu). V konaní bolo preukázané, že zmluva o nájme náhradného vozidla uzatvorená medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom zo dňa 13.3.2023, č. XXX/XXXX (č.l. 9 spisu), obsahovala všetky náležitosti stanovené § 663 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého nájomnou zmluvou prenajímateľ prenecháva za odplatu nájomcovi vec, aby ju dočasne (v dojednanej dobe) užíval alebo z nej bral aj úžitky. Podstatnými náležitosťami nájomnej zmluvy sú dojednania o predmete nájmu a nájmomnom, čo zmluva v prejednávanej veci riadne obsahovala. Pohľadávka, ktorá vznikla z tohto zmluvného vzťahu bola platne postúpená na žalobcu už uvedenou písomnou zmluvou o postúpení pohľadávky. Poškodený za účelom opravy vozidla odovzdal motorové vozidlo do servisu dňa 13.3.2023 (č.l. 10 spisu). Rovnako bolo preukázané, že počas trvania opravy poškodeného vozidla si poškodený prenajal motorové vozidlo zn. Opel Movano, EČ: P., na základe uvedenej zmluvy o nájme dopravného prostriedku. Po skončení nájmu vystavil žalobca poškodenému faktúru dňa 23.3.2023, č. XXXXXXXX, na sumu 794,96 € za prenájom náhradného vozidla podľa zmluvy o nájme za obdobie od 13.3.2023 do 21.3.2023 (č.l. 11 spisu). Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným ako postupcom, bola postúpená pohľadávka vo výške 662,47 € bez DPH, titulom nároku poškodeného voči poisťovni, t. j. žalovanému podľa § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. Nárok predstavoval účelne vynaložené náklady na nutné užívanie náhradného motorového vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 14.2.2023 na vozidle Mercedes Benz Vito, EČ: E.. Zmluvné strany sa dohodli, že postúpenie pohľadávky je odplatné a odplata za postúpenie pohľadávky vo výške 662,47 € bez DPH zodpovedá faktúre č. XXXXXXXX, vystavenej žalobcom ako prenajímateľom, postupcovi ako nájomcovi náhradného motorového vozidla zn. Opel Movano, EČ: P.. Zároveň sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na náhradu nájomného za náhradné vozidlo sa podpisom zmluvy započítajú, pričom žalobca si bude uvedenú pohľadávku vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Listom zo dňa 23.3.2023 poškodený podľa § 526 Občianskeho zákonníka oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky (č.l. 12 spisu). Poškodený úhradu nájomného považoval za škodu, na zaplatenie ktorej mu vznikol nárok z povinného zmluvného poistenia voči žalovanému v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 381/2001 Z.z., ktoré si mohol voči žalovanému ako poisťovateľovi uplatniť priamo. Na základe tohto zákona tak vznikol záväzkovoprávny vzťah medzi poškodeným a poisťovateľom (žalovaným), kde na jednej strane vystupuje poisťovateľ ako subjekt povinný poskytnúť plnenie a poškodený ako subjekt oprávnený na prijatie takéhoto plnenia. Tento nárok (pohľadávka) je spôsobilý byť predmetom postúpenia v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. Ani sám žalovaný nemal pochybnosť o platnosti postúpenia pohľadávky, keď časť poistného plnenia žalobcovi poukázal na jeho účet. Z uvedených dôvodov má odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie za to, že žalobca je v predmetnom konaní aktívne vecne legitimovaný. Odvolací súd v tejto súvislosti dodáva, že rovnaký právny názor vyslovil aj Krajský súd v Žiline v rozsudku zo dňa 27.3.2020, sp.zn. 8 Co 24/2020, pričom aktívna vecná legitimácia žalobcu v obdobných veciach už bola súdnou praxou ustálená. Z uvedených dôvodov sa preto odvolací súd už nezaoberal odvolacou námietkou žalovaného o započítaní vzájomných pohľadávok.

12. Odvolací súd považoval tvrdenia žalovaného v odvolaní týkajúce sa posúdenia účelnosti a nevyhnutnosti nákladov na prenájom náhradného vozidla po oprave za nedôvodné a stotožnil sa s argumentáciou prvoinštančného súdu uvedenou v bode 16. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia o účelnosti doby nájmu náhradného vozidla a na doplnenie dodáva nasledovné. Účelom náhradného vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. V týchto prípadoch výška škody nekorešponduje iba rozsahu poškodeného vozidla, ale aj primeraným nákladom, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodlivý následok. Za opodstatnenú dobu prenájomného náhradného vozidla považuje odvolací súd dobu do vybavenia poistnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, pričom táto poistná udalosť je v zmysle § 11 ods. 6, ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. vybavená skončením šetrenia, oznámenia výšky poistného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote. Je všeobecne známe, že autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo po zaplatení ceny opravy alebo je možné (v prípade platného povinného zmluvného poistenia) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu, preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že cenu opravy vozidla (v konkrétnej výške) zaplatí. K tvrdeniu žalovaného v odvolaní, že vozidlo sa po završení jeho opravy dňa 17.3.2023 nachádzalo v servise nie preto, že bolo opravované, ale podľa jeho názoru bolo bez akéhokoľvek právneho dôvodu servisom zadržované až do ukončenia likvidácie poistnej udalosti poisťovňou, odvolací súd dôvodí, že je málo pravdepodobné, že by si poškodený (v pozícii spotrebiteľa) bol schopný dohodnúť s autoservisom výnimku z uvedenej

všeobecnej praxe a vozidlo by mu bolo odovzdané servisom pred úhradou (resp. príslubom úhrady) ceny opravy. Nemožno ani spravodlivo po poškodenom žiadať, aby si na území Slovenskej republiky hľadal autoservis, ktorý by mu pred zaplatením ceny za opravu motorového vozidla vydal. V tomto smere teda nemožno poškodenému ani pričítať porušenie všeobecnej prevenčnej povinnosti (§ 415 Občianskeho zákonníka), teda povinnosti správať sa tak, aby škoda nevznikla (v danom prípade aby sa škoda nenavyšovala).

13. V prejednávanom prípade nebolo preukázané, že by došlo k prerušeniu príčinnej súvislosti medzi spôsobenou dopravnou nehodou a škodou poškodeného (nákladmi za nájom náhradného vozidla v období od jeho zapožičania do doručenia krycieho listu) inou „škodovou udalosťou“, ktorú by bolo možné pričítať úmyselnému či nedbanlivostnému konaniu poškodeného či tretieho subjektu (napríklad autoservisu). Iná by bola situácia, ak by poškodený užíval náhradné vozidlo aj po doručení krycieho listu (prerušenie príčinnej súvislosti porušením všeobecnej prevenčnej povinnosti poškodeného správať sa tak, aby škoda nevznikla/škoda sa nenavyšovala), alebo ak by servis zadržoval vozidlo po uhradení ceny opravy, resp. doručení krycieho listu (prerušenie príčinnej súvislosti neoprávneným konaním servisu) atď. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie nenavrhol vykonať žiaden dôkaz, ktorý by bol spôsobilý preukázať prerušenie príčinnej súvislosti medzi dopravnou nehodou a uplatňovanou škodou. Na doplnenie odvolací súd dodáva, že uvedený záver zodpovedá i teórii tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, podľa ktorej je škoda v konkrétnom prípade spôsobená protiprávnym úkonom alebo zákonom kvalifikovanou škodovou udalosťou vtedy, ak protiprávny úkon (kvalifikovaná udalosť) je nielen podmienkou vzniku určitej škody, ale má zároveň podľa obvyklého (prirodzeného) chodu veci i podľa všeobecnej skúsenosti spravidla za následok spôsobenie tejto škody. Vylúčené sú preto také atypické následky konania škodcu, ktoré sú z hľadiska škodovej udalosti pre vzniknutý následok podľa všeobecných životných skúseností ľahostajné a ktoré sa podieľali na vzniku škody iba prostredníctvom nezvyčajného reťazenia okolností. Škodca tak zodpovedá iba za „adekvátne“ spôsobenie škody, teda za všetky negatívne následky svojho konania, s ktorými sa vo všeobecnosti a podľa normálneho priebehu veci mohlo a malo počítať.

14. Pri posudzovaní účelnosti nájmu motorového vozidla aj v kontexte celkovej dĺžky tohto nájmu je potrebné vychádzať predovšetkým zo skúmania reálnej možnosti poškodeného užívať svoje motorové vozidlo. Z dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie vyplynulo, že motorové vozidlo poškodeného bolo v servise odo dňa 13.3.2023 do dňa 23.3.2023, kedy po doručení krycieho listu bolo servisom žalobcovi vrátené. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou (dopravnou nehodou) a škodou bola prerušená, preto celú uvedenú dobu možno považovať za dobu, po ktorú boli náklady, a to nájom náhradného vozidla vynaložené účelne. Odvolací súd ešte poukazuje na to, že poškodený bol nemožnosťou používania vlastného motorového vozidla paralyzovaný, nepriaznivosť tohto stavu nemožno u poškodeného ešte umocňovať tým, aby tento na úkor svojho voľného času (pracovného, určeného na oddych, resp. rodinný život) v sieti požičovní hľadal požičovňu s najvýhodnejšími cenovými podmienkami, robil trhový prieskum a vyhodnocoval (ne)výhodnosť iných cenových dojednaní stanovených autopožičovňami.

15. K odvolacej námietke žalovaného o tom, že mu súd prvej inštancie neudelil právo záverečnej reči podľa § 182 C.s.p. na pojednávaní konanom dňa 12.4.2024, ktoré sa ho osobne zúčastnil, čím mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, odvolací súd poukazuje na to, že ak súd neodročí pojednávanie z dôležitých dôvodov, pred jeho skončením je povinný vyzvať strany na zhrnutie návrhov a vyjadrení k dokazovaniu, ako aj k právnej stránke veci. Súd môže po vyjadrení strán považovať za potrebné vykonanie ďalších dôkazov a za týmto účelom pojednávanie odročí. Ak by súd vykonanie ďalších dôkazov nepovažoval za potrebné, je povinný vyhlásiť dokazovanie za skončené. V danej veci odvolací súd zo zápisnice o pojednávaní konanom dňa 12.4.2024 a nahrávky z tohto pojednávania zistil, že sa ho zúčastnil zástupca žalovaného. Odvolací súd má za to, že postupom súdu prvej inštancie, ktorý nevyzval zástupcu žalovaného na záverečnú reč, nedošlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces, nakoľko aj keď ho nevyzval na zhrnutie návrhov a vyjadrení k dokazovaniu, zástupca žalovaného sa vyjadril k veci, k jednotlivým dôkazom a ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemal, pričom na uvedenom pojednávaní námietku o tom, že mu súd prvej inštancie neudelil právo záverečnej reči, nevzniesol.

16. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného v odvolaní, že napadnutý rozsudok je arbitrárny, nepresvedčivý, pretože rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný

a aké prostriedky procesnej obrany použil, ako aj jasne a výstižne vysvetliť ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Prvoinštančný súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, aj ako vec právne posúdil, z dôvodu ktorého nie je možné napadnúť rozsudok považovať za arbitrárny alebo nepreskúmateľný. Ústavný súd Slovenskej republiky sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, napríklad v náleze č.k. III. ÚS 119/03-30, pričom vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočným spôsobom vysvetlil, z akého dôvodu považoval nárok žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy za dôvodný a tak odvolací súd odvoláciu námietku žalovaného, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, resp. že konanie má aj inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/ C.s.p.) tým, že napadnutý rozsudok nebol dostatočne odôvodnený, považoval za nedôvodnú. Odvolací súd dodáva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008]. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003).

17. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

18. Odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. aj vo výroku II. o náhrade trov konania, pretože žalobca podal odvolanie aj voči tomuto výroku, avšak toto odvolanie vo vzťahu k výroku o trovách konania vôbec neodôvodnil, preto odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v uvedenom výroku, keď žalobca odvolanie nepodal. Odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.).

19. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady

trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

21. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).